

Šťastná chvíle

Není mnoho tak příjemných a přívětivých míst na březích Veliké řeky, jako je světlá mýtina mezi letenskou skálou a potokem Brusnicí.

Po celý den tam svítí slunce, v noci pak vyhřátá skála vrací teplo do tábora Medvědů. Stojí tu jen několik chat. Hlavní síla rodu je usazena nahoře na druhé straně Letné. Nynější náčelník Medvědů starý Bouřňák se nemohl odloučit od svého zamilovaného zákoutí v ohybu Veliké řeky a neopustil je, ani když byl zvolen za náčelníka rodu po slavném Skalním medvědovi, kterého ušlapal rozlícený zubr.

Náčelník Bouřňák sedává před svou chatou, takřka přilepenou ke skále a opřenou o prastarý buk. Rád se vyhřívá na slunci. Říká, že mu to odnímá bolesti z nohou. Již nechodívá na lov – v tom ho zastávají mladí Medvědi, plní síly a odvahy – ale řídí svůj rod pevnou rukou stejně jako v dřívějších letech. Však se u táborového ohně před jeho chýší často vyprávějí vzpomínky na jeho statečné činy z mladších let, jež nijak nezadají hrdinským skutkům Skalního medvěda, Velkého medvěda a jiných proslulých náčelníků!

Dnes ovšem Bouřňák již není silákem a obávaným, vše drtícím bouřícím přívalem jako kdysi; je jedním z nejstarších rodáků a jen jeho jméno, získané v mládí, připomíná jeho někdejší dravost.

Veliký duch však nedopřává Bouřňákovi klidných dnů staroby. Rod Medvědů je stíhán nehodami a nelze je odvrátit žádnými oběťmi. Na jaře velká voda v noci odnesla lodice vytažené na břeh, hned potom zlá nemoc pokryla děti jakousi vyrážkou a několik nadějných Medvídat zemřelo. A někde za mohutným Petřínem, na území spřátelených Bobrů, usadil se neobyčejně silný a divoký medvěd, který páchá mnoho škody na dobytku a už i jednoho muže z rodu roztrhal. A rod Medvědů přece odedávna uctívá medvěda jako posvátné zvíře a medvědí totém stojí před náčelníkovou chýší, aby hlásal všemu rodu úctu k medvědům a jejich nedotknutelnost!